

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně

Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

XX

zastoupena advokátem Mgr. Lukášem Votrubou
sídlem Moskevská 637/6, 460 01 Liberec

proti

žalovanému:

Krajský úřad Libereckého kraje

sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2022, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 29. 6. 2021, č. j. SURR/7130/084649/21-Vr, CJ MML 138708/21, jímž bylo k žádosti stavebníka Společenství vlastníků jednotek domu X čp. X dále jen „stavebník“) vydáno stavební povolení na stavbu: „*INSTALACE PLYNOVÝCH KOTLŮ Liberec, Liberec VI-Rochlice, X č. p. X*“. Žalovaný výrok tohoto prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že citovanou část nahradil textem „*Stavební úpravy za účelem zřízení nového zdroje tepla bytového domu Liberec, Liberec VI-Rochlice, X č. p. X*“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.
2. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že v rámci podaných námitek ze dne 27. 5. 2021 požadovala v souladu s § 110 odst. 2 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), aby stavební úřad zahrnul do rozhodnutí podmínky, které měly sloužit k ochraně jejího majetku. Stavební úřad místo toho do svého rozhodnutí zahrnul jiných třináct podmínek, které žalobkyně v žalobě citovala. Upozornila, že v obdobném případě řešeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 59 A 7/2022 byly podmínky nastaveny zcela jinak a v závěru podobného rozhodnutí odkazovaly na námítky, ve kterých byly podmínky žalobkyní stanoveny. V daném řízení na rozdíl od zde přezkoumávané věci nebyla stanovena podmínka dodržení ČSN 73 6005 a nebyly stanoveny podmínky týkající se křížení sítí. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na rozdílnost rozhodování stavebních úřadů ve skutkově obdobných věcech.
3. Za vadu rozhodnutí žalobkyně považovala skutečnost, že nebylo zdůvodněno, proč byly zahrnuty pouze některé podmínky, když stavební úřad vycházel ze skutkového zjištění, že stavbou nebude nijak zasaženo do soustavy zásobování tepelnou energií (dále jen „SZTE“). Přitom zcela pominul, že převážná část stavebních prací bude prováděna v době, kdy bude SZTE funkční. Stavební úřad tento zásah podle žalobkyně potvrdil, když uvedl, že napojení může být provedeno až po odpojení budovy od SZTE. Dále nastavil zcela neurčitou podmínku, že mají být prověřeny uzavírací ventily a upřesněna případná místa zaslepení s techniky žalobkyně, kdy neuvedl, jaké ventily měl na mysli a o jaké zaslepení se má jednat. Zaslepení je totiž činností v rámci odpojení, přitom stavební úřad v rozhodnutí uvedl, že jeho předmětem není odpojení budovy od SZTE.
4. Na tyto vady žalobkyně upozorňovala již v podaném odvolání. Konkrétně v bodě 2 poukázala na neurčitost podmínky č. 9 a na nesprávná skutková zjištění týkající se vzájemného ovlivnění staveb a jejich propojení prostřednictvím domovních rozvodů tepla. Dále v bodě 4 namítala, že se stavební úřad nezabýval otázkou zapracování námitek k ochraně SZTE a odmítnutí

těchto námitek do rozhodnutí nezohlednil. Podle žalobkyně je tedy vadou napadeného rozhodnutí, že tyto odvolací body nebyly věcně projednány, nebylo o nich rozhodnuto a nebyla zajištěna ochrana SZTE, která je v majetku žalobkyně. Stanovení podmínek jako opatření k ochraně majetku přitom žalobkyně dovozovala z § 112 odst. 1 stavebního zákona (*pozn. soudu*: patrně mělo jít o § 115 odst. 1 uvedeného zákona), který citovala a dále odkazovala na § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Dále jmenovala jednotlivé podmínky a vysvětlovala, z jakého důvodu měly být do rozhodnutí zapracovány.

5. Podstatou uvedeného žalobního bodu tak podle žalobkyně byla skutečnost, že ani jedno rozhodnutí nedává konkrétní a přezkoumatelný právní názor ohledně toho, jak se stavební úřady zabývaly podmínkami, které žalobkyně požadovala do rozhodnutí zahrnout a které měly sloužit k ochraně SZTE. Napadené rozhodnutí tak neposkytuje dostatečnou ochranu vlastnickému právu žalobkyně, neboť je v otázce stanovení podmínek k ochraně SZTE nepřezkoumatelné, když pouze uvádí, že byl správný postup stavebního úřadu, pokud některé podmínky do rozhodnutí nezahrnul a zahrnul pouze ty, které uznal na základě svého správního uvážení jako důvodné.
6. Tento názor by byl podle žalobkyně správný pouze za předpokladu, pokud by stavební úřad jasně uvedl, jaké důvody jej vedly k zapracování některých podmínek a jaké důvody jej vedly k nezapracování podmínek ostatních. Zdůraznila, že SZTE je stavbou zřízenou a provozovanou ve veřejném zájmu, tedy právní názor žalovaného o tom, že není povinností stavebních úřadů zapracovávat podmínky k ochraně SZTE do stavebního povolení, se jeví jako nesprávný a nezákonný. Ochranu je nutno poskytnout i stavbě, která se nachází za „železobetonovou zdí“, pokud může hrozit určité riziko jejího poškození či zničení. Stanovení podmínek k ochraně SZTE, jak je žalobkyně požadovala, by provádění stavby nijak nebránilo, ba naopak by napomohlo tomu, že stavba by byla prováděna v souladu se zákonem a při plné ochraně majetku žalobkyně.
7. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala, že spisový materiál stavebního úřadu neposkytuje dostatečný podklad pro ověření, komu náleží rozvody tepla v budově, kde má být stavba prováděna. Není totiž zřejmé, zda patří žalobkyni nebo vlastníkům jednotek v budově. Jelikož se správní orgány nezabývaly předběžnou otázkou vlastnictví rozvodů v budově, jsou podle žalobkyně jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.
8. Dále žalobkyně napadala názor stavebního úřadu, že nemá ve své kompetenci kontrolu správnosti předloženého zhodnocení ekonomické přijatelnosti. Existují totiž dozorové orgány, v jejichž působnosti je kontrola správnosti energetických posudků. Pokud by tedy stavební úřad pojal pochybnost o správnosti předkládaných dokumentů, měl možnost nechat uvedenou problematiku věcně přezkoumat.
9. Závěrem žalobkyně namítala, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno na základě neúplné žádosti. Stavebník totiž v řízení nedoložil průkaz energetické náročnosti budovy, který je vyžadován v § 7 zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, jako povinná součást projektové dokumentace. Dále byl doložen Energetický posudek ev. č. 335176.0 ze dne 12. 2. 2021 zpracovaný Zdeňkem Havlátem, ze kterého vyplývá, že pro uvedenou budovu je ekonomicky a technicky přijatelné řešení zásobování tepelnou energií ze zdroje, který není stacionárním zdrojem. Tento posudek tak prokazuje, že stavebník nesplnil svou

povinnost dle § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. K tomu žalobkyně dodala, že i pokud je limitována svými námitkami dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, musí být vždy zaručeno, že správní orgány nebudou svým postupem fakticky porušovat předpis vyšší právní síly.

10. Ze všech výše uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

II. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný ve vztahu k požadavku na zahrnutí podmínek do rozhodnutí stavebního úřadu uvedl, že nemá žádným právním předpisem danu pravomoc zavazovat stavebníka k plnění podmínek stanovených žalobkyní, natož následně kontrolovat jejich dodržování a trestat jejich porušování. Nelze přitom ani tvrdit, že by se jednalo o námitky ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona, protože se přímo nedotýkají vlastnických nebo jiných věcných práv žalobkyně.
12. Požadované podmínky jsou podle žalovaného takového charakteru, aby vázaly klíčové úkony při odpojování daného bytového domu od SZTE na souhlas žalobkyně, u kterého lze předpokládat, že by nebyl poskytnut, a k odpojení by tak nemohlo dojít. Snahu o zahrnutí takových podmínek do stavebního povolení považoval žalovaný za zneužití práva k udržení odběratelů žalobkyně, respektive postavení je před volbu setrvat v odběratelském vztahu k žalobkyni, nebo zůstat bez dodávky tepla a teplé vody.
13. Následně se žalovaný věnoval každé z žalobkyní uvedených podmínek zvlášť. V podstatě však shrnul, že proti stavební činnosti, která nijak neovlivní zařízení ve vlastnictví žalobkyně, není žalobkyně oprávněna vznášet žádné námitky. Nový zdroj vytápění bude napojen na stávající rozvody ve vlastnictví stavebníka až po odpojení od SZTE ve vlastnictví žalobkyně (podmínka č. 10), což bude prováděno v koordinaci s techniky žalobkyně (podmínka č. 9). Jakýkoli zásah do vlastnických nebo jiných věcných práv žalobkyně je tedy vyloučen. S tímto odmítl všechny související podmínky žalobkyně. Dodal, že v žádném případě nelze vázat provádění prací na částech stavby ve vlastnictví stavebníka na souhlas žalobkyně. Ke stanovení takových podmínek nemají správní orgány žádnou kompetenci. Ani odpojení od SZTE není předmětem napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí stavebního úřadu a nevyžaduje žádné veřejnoprávní oprávnění.
14. K otázce vlastnictví rozvodů tepla v dané budově žalovaný odkázal na § 161 stavebního zákona, z něhož vyplývá žalobkyni povinnost vést o svém vlastnictví evidenci a sdělovat o tomto vlastnictví údaje žadatelům. Žalovaný proto nemohl danou námitku považovat za oprávněnou, když žalobkyně je povinna své vlastnictví chránit tím, že se bude uvedeným ustanovením řídit. Nadto z projektové dokumentace stavby je poloha umístění zařízení ve vlastnictví žalobkyně průkazná a sama žalobkyně při ústním jednání spojeném s ohledáním na místě stavby, kterého se zúčastnila, námitky tohoto charakteru nevznesla a pochybnosti o vlastnictví neuplatnila. Tato námitka byla navíc předložena jen v rovině tvrzení, aniž by žalobkyně námitku jakkoliv podložila a aniž by konkrétně rozporovala otázku vlastnictví podle předložené projektové dokumentace.
15. Podle žalovaného je rovněž nepravdivé tvrzení, že byl stavebník v řízení povinen doložit průkaz energetické náročnosti budovy. Nedošlo totiž k výstavbě nové budovy ani k větší změně existující stavby, jak je definuje zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií. Podle

žalovaného v řízení nedošlo k důvodnému zpochybnění správnosti energetického posudku ze dne 12. 2. 2021, ev. č. 335176.0 zpracovaného energetickým auditorem Zdeňkem Havlátem. Tento posudek by bylo možné zpochybnit toliko jiným posudkem, nikoli však pouhým tvrzením žalobkyně.

16. Z uvedených důvodů žalovaný požadoval žalobu zamítnout s tím, že náhradu nákladů řízení nepožadoval.

III. Replika žalobkyně

1. Žalobkyně setrvala na svém žalobním návrhu a v replice uvedla, že je běžnou praxí stavebních úřadů podmínky pro provedení stavby či její užívání, které chrání SZTE, do rozhodnutí zapracovávat. Své tvrzení dokládala rozhodnutím Magistrátu města Děčín, odbor stavební úřad ze dne 23. 7. 2021, č. j. MDC/7973/2021, rozhodnutím Magistrátu města Děčín, odbor stavební úřad ze dne 31. 1. 2022, č. j. MDC/12349/2022, a rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 3. 2022, č. j. KUUK/044465/2022, která navrhovala provést jako důkaz.
2. V další části své repliky žalobkyně uvedla, že vlastníku veřejné technické infrastruktury jsou dána práva dle § 115 stavebního zákona, která jsou odvozena ze zákonné povinnosti stavebního úřadu. Na § 115 stavebního zákona navazuje § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb. Žalobkyně dodala, že pokud není odpojení od SZTE předmětem řízení, pak jediný logický skutkový závěr je, že SZTE je nadále propojeno s vnitřními rozvody tepla v budově. Proto bude nový zdroj tepla napojen na s domem propojené rozvodné tepelné zařízení. Aplikace § 18c odst. 1 písm. c) a odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. je proto dle názoru žalobkyně namístě.
3. Na svém tvrzení, že zapracování jednotlivých podmínek do rozhodnutí mělo sloužit k zabezpečení ochrany STZE, žalobkyně i nadále trvala. Konstatovala rovněž, že zmíněná ochrana by měla být poskytnuta z důvodu, že SZTE je stavbou, která byla zřízena a je provozována ve veřejném zájmu. Neslouží totiž pouze k dodávce tepelné energie pro konkrétní odběrné místo, které je umístěno v budově, ale slouží i pro další odběrná místa, kdy musí být zabezpečena plynulá a bezpečná dodávka tepelné energie pro tato odběrná místa.
4. Následně žalobkyně reagovala na argumentaci žalovaného užitou v jeho vyjádření k žalobě týkající se jednotlivých podmínek. Uvedla, že jeho reakce je opožděná. Jejich zapracováním se měl zabývat stavební úřad, který měl zdůvodnit, proč některé podmínky do rozhodnutí zahrnuje a jiné nikoliv. Následně se jimi mohl zabývat žalovaný, který by správním uvážení stavebního úřadu buď potvrdil, nebo změnil. Ani jeden z úřadů však tímto způsobem nepostupoval.
5. Podle žalobkyně je pro danou věc zásadní posouzení otázky odpojení. Žalovaný ve shodě se stavebním úřadem opakovaně uváděl, že odpojení není předmětem stavebního řízení. Proto by měl být považován za zjištěný skutkový stav, že budova je nadále napojena na SZTE a k žádosti stavebníka bude na topný systém, který je propojen s SZTE, napojen nový zdroj tepla. Správní orgány tedy nesprávně posuzují otázku odpojení, kdy zmíněný skutkový stav považují za změnu způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), přitom není odpojení stávajícího zdroje doloženo. Podle žalobkyně proto na daný skutkový stav dopadá § 77 odst. 4 uvedeného zákona,

který jako předpis veřejného práva podmiňuje zřízení náhradního či jiného zdroje uzavřením předchozí písemné dohody s držitelem licence pro rozvod tepelné energie. Tímto způsobem by byla zajištěna obecná ochrana SZTE. Žalobkyni žádný právní předpis neukládá, že by měla podmínky blíže zdůvodnit. Stanovení podmínek dle § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb. a § 115 stavebního zákona vlastníkem veřejné technické infrastruktury je zcela jiný institut, než podání námitek ve smyslu § 114 odst. 1 stavebního zákona. Proto i požadavek žalovaného, že musí žalobkyně uvést konkrétní zásah, je nesprávný.

6. Závěrem žalobkyně žádala soud, aby se v rámci svého rozhodnutí zabýval otázkou, zda se v daném případě jedná o změnu způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona, nebo o zřízení náhradního či jiného zdroje dle § 77 odst. 4 téhož zákona, kdy by mohl dát jasný návod, jaké jsou mezi danými instituty rozdíly, resp. v jakých „životních“ situacích dané instituty nastávají.

IV. Zjištění ze správního spisu

7. Dne 19. 4. 2021 podal stavebník žádost o vydání stavebního povolení na výše uvedenou stavbu, uvedeným dnem bylo zahájeno stavební řízení. Stavební úřad následně oznámil zahájení stavebního řízení známým účastníkům řízení a dotčeným orgánům. Současně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě na 27. 5. 2021, o jehož výsledku byl sepsán protokol.
8. Podle stavebního úřadu byla stavebníkem doložena též stanoviska, respektive vyjádření orgánů státní správy, a to:
- příslušná plná moc k zastupování stavebníka,
 - souhrnné vyjádření MML - odboru životního prostředí, č. j. MML051454/21 ze dne 12. 4. 2021,
 - závazné stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu města Liberec ze dne 16. 3. 2021
 - závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Libereckého kraje se sídlem v Liberci, č. j. KHSLB 16866/2020 ze dne 1. 10. 2020,
 - závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje, č. j. HSLI-1963-2/KŘ-P-PRE-2020 ze dne 9. 9. 2020,
 - Energetický posudek ev. č. 335176,0 zpracovaný Zdeňkem Havlátem v únoru 2021
 - vyjádření žalobkyně ze dne 9. 9. 2020 č. j. 0315/Sv/20
 - doklad o vlastnictví,
 - doklady o připojení na inženýrské sítě.
9. Stavební úřad se řídil § 77 odst. 5 energetického zákona a ve stavebním řízení přezkoumal předloženou žádost z hledisek uvedených v § 111 stavebního zákona, projednal ji s účastníky řízení a s dotčenými orgány a dne 29. 6. 2021 vydal dle § 115 stavebního zákona stavební povolení na stavbu „*INSTALACE PLYNOVÝCH KOTLŮ Liberec, Liberec VI-Rochlice, Cihlářská č. p. 664*“. Jednalo se o instalaci dvou plynových kondenzačních kotlů s příkonem 2x 49,5 kW v suterénu objektu č. p. 665 s tím, že dále budou do prostoru strojovny situována tato zařízení: úpravna vody, boiler Austria Email HRS750, expanzní nádoba. Současně bude nově vystavěn závěsný třívrstvý fasádní komín EI30 DN 160mm, který bude vyústěn nad rovinu střechy. Nové plynové kotle budou napojeny na stávající rozvody plynu, ústředního vytápění a teplé užitkové vody v suterénu objektu. Odvod kondenzátu bude proveden napojením na stávající kanalizační potrubí v objektu.

10. Mezi podmínkami pro provedení stavby bylo stavebním úřadem stanoveno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace, kterou vypracoval Ing. Roman Chládek (ČKAIT 0500387), žadatel oznámí stavebnímu úřadu předem termín zahájení stavby a dokončení jednotlivých fází výstavby pro provedení kontrolní prohlídky stavby dle plánu kontrolních prohlídek. Dále, že stavba bude dokončena do 2 let ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, stavba bude prováděna dodavatelsky, stavebním podnikatelem a musí být opatřena štítkem "STAVBA POVOLENA" s označením stavby, se jménem stavebníka podle § 7 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu. Další z podmínek zavazovala stavebníka k plnění všech předpisů týkajících se ochrany životního prostředí. V podmínce č. 8 je stavebník zavázán žalobkyni po dobu stavby umožnit přístup ke všem rozvodným tepelným zařízením v domě v jejich vlastnictví z titulu zákonného věcného břemene dle příslušných ustanovení energetického zákona. Podle podmínky č. 9 bude v případě realizace nutno prověřit uzavírací ventily a upřesnit případná místa zaslepení s techniky žalobkyně. Na základě podmínky č. 10 budou plynové kondenzační kotle napojeny na stávající rozvody topné vody domu a rozvody teplé vody domu po odpojení těchto rozvodů od rozvodového tepelného zařízení ve vlastnictví žalobkyně. Podle zbylých podmínek budou dodrženy postupy dle ČSN 73 6005 týkající se prostorového uspořádání sítí s tím, že nově budované rozvody topné vody a odtah spalin z nového zdroje se nesmí křížit se stávajícími rozvody topné vody a signalizačními kabely ve vlastnictví žalobkyně.
11. Stavební úřad konstatoval, že uskutečněním nebo užíváním povolené stavby nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy. Projektová dokumentace stavby splňovala obecné požadavky na výstavbu a byla zpracována autorizovanou osobou. Zohlednil, že k žádosti byla předložena souhlasná stanoviska dotčených orgánů státní správy.
12. V další části svého rozhodnutí stavební úřad vypořádal žalobkyní předložené námítky. Předně konstatoval, že v § 114 odst. 1 stavebního zákona je přesně specifikováno, jaký druh námitek mohou uplatňovat účastníci řízení a že na tuto skutečnost byli řádně upozorněni v poučení v oznámení o zahájení stavebního řízení. Dodal, že k námítkám, které překračují rozsah uvedený v tomto ustanovení, se nepřihlíží. Stavební úřad se proto námítkami žalobkyně zabýval pouze v rozsahu, v jakém je projednáváním záměrem dotčen zájem, jehož ochrany se žalobkyně domáhá. Dospěl přitom k závěru, že do technologického zařízení žalobkyně nebude instalací nových plynových kotlů ani jejich odkouřením a napojením na technické instalace zasazeno. Zabýval se splněním podmínek § 77 odst. 5 energetického zákona, shledal změnu vytápění přípustnou, předpoklad ekonomické efektivnosti, ekologické přijatelnosti a přijatelnosti z hlediska ochrany zdraví měl prokázáný stavebníkem předloženým Energetickým posudkem. Posoudil stavbu z hlediska souladu se schváleným územním plánem města Liberec a s jeho územní energetickou koncepcí, promítnutou do závazných regulativů funkčního a prostorového uspořádání území, a to kapitoly 7.6. - Koncepce energetického rozvoje města. Stavba se nachází ve stabilizovaných plochách bydlení městského, kde je z hlediska zásobování energiemi podmíněně přípustnou formou kromě zásobení teplem ze systému SCZT i zásobení zemním plynem. Závazné regulativy funkčního a prostorového uspořádání území v hl. 7.6. - Koncepce energetického rozvoje města v tab. č. 7.6/1 přípustnou formu podmiňuje zejména ekonomickou efektivností, ekologickou přijatelností a přijatelností z hlediska ochrany zdraví.

13. V odvolání ze dne 12. 7. 2021 žalobkyně brojila proti nezákonnosti prvostupňového rozhodnutí. Tu spatřovala zejména v nesprávných skutkových zjištěních týkajících se vzájemného ovlivnění staveb a jejich propojení prostřednictvím domovních rozvodů tepla. Dále namítala, že se stavební úřad nezabýval otázkou zapracování námitek ve vztahu k ochraně SZTE a nijak odmítnutí těchto námitek do rozhodnutí nezohlednil. Podle žalobkyně bylo rovněž postupováno v rozporu s energetickým zákonem a zákonem o ochraně ovzduší. Stěžejní argumentaci pak předložila ve vztahu k podmínkám, jež žádala zapracovat do stavebního povolení v námitkách ze dne 27. 5. 2021. Brojila především proti tomu, že stavební úřad nezdůvodnil, proč uvedené námitky do rozhodnutí neobsáhl.
14. K odvolání žalobkyně prvostupňové rozhodnutí přezkoumal žalovaný. Jelikož stavební úřad nerespektoval terminologii stavebního zákona, změnil žalovaný výrok odvoláním napadeného rozhodnutí tak, aby bylo jednoznačné, že se jedná o změnu stavby ve smyslu § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona. Dále žalovaný zdůraznil, že stavební úřad při místním šetření zjistil polohu stávajícího zařízení SZTE žalobkyně v domě ve vztahu k novému zdroji tepla. Podmínkami zanesenými do stavebního povolení pak zajistil ochranu stávajícího zařízení žalobkyně v domě. Dodal, že prostor s nově instalovaným zdrojem tepla se nachází v místnosti zvané strojovna. Stávajícím zdrojem tepla je čtyřtrubková teplovodní přípojka ze SZTE, která se nachází v samostatné místnosti v prostoru sklepních kójí, oddělené železobetonovými panely. Zařízení žalobkyně končí za uzavíracími armaturami na výstupu topné vody, kde bude tento stávající zdroj odpojen uzavřením armatur a zaslepením potrubí, jak vyplývá z výkresu č. T1 a technické zprávy projektové dokumentace.
15. K tomuto postupu nebude přistoupeno dříve, než bude ukončen smluvní vztah stavebníka s dodavatelem. Jelikož se přívod tepla ze SZTE nachází v jiném samostatném prostoru objektu než nový zdroj tepla, nemůže být zařízení žalobkyně provedenými úpravami nijak dotčeno. Samotné odpojení objektu od SZTE přitom neprobíhá v žádném veřejnoprávním režimu a není tedy vyžadován stavební, či jiný souhlas stavebního úřadu. Jedná se pouze o opatření organizační povahy, se kterým se počítá právě instalací ventilů.
16. Následně se žalovaný zabýval námitkami uvedenými v odvolání. Konstatoval přitom, že účastník řízení nemůže v rámci stavebního řízení vznášet jakékoli námitky. Ty se musí týkat předmětu řízení a dotčených práv účastníka. Ve světle rozhodovací praxe soudů pak žalovaný dodal, že jedinou spornou otázkou v obdobných případech bylo zjištění, zda dojde či nedojde k napojení nově vzniklého zařízení za současného provozu stávajícího zařízení připojeného k SZTE. Opakovaně bylo přitom řečeno, že v případě, kdy bude vnitřní rozvod před instalací nového zařízení odpojen od SZTE, nemůže vlastníku SZTE vzniknout žádná újma a jeho práva nemohou být nikterak dotčena. Aby byl tento postup dodržen, byly do prvostupňového rozhodnutí vtěleny podmínky č. 1, 8, 9, a 10. Tím byla zajištěna řádná ochrana práv majetkové povahy žalobkyně.
17. Námitku týkající se nedostatečného zjištění vlastnických práv k rozvodům žalovaný odmítl. Podle žalovaného totiž nebude do majetku žalobkyně nikterak zasaženo, jelikož trubky budou zaslepeny až za armaturami, tedy v místě, jež vlastní stavebník a nikoli žalobkyně. Dodal přitom, že z § 161 stavebního zákona vyplývá povinnost prokazovat vlastnictví k rozvodům žalobkyni. Ostatně z projektové dokumentace je zřejmé, kde přesně se nachází vlastnictví žalobkyně. Doplnil, že žalobkyně námitky přednesla toliko v rovině tvrzení a nikterak je

důkazně nepodložila, natož aby konkrétně rozporovala skutečnosti vyplývající z projektové dokumentace.

18. Pokud žalobkyně tvrdila, že by měl stavební úřad pochybit, když do svého rozhodnutí nezahrnul žalobkyní požadované podmínky stanovené v podaných námitkách, žalovaný konstatoval, že stavební úřad nemá zákonnou povinnost zahrnout do podmínek rozhodnutí veškeré podmínky navržené účastníkem řízení a je na uvážení správního orgánu, jaké podmínky do rozhodnutí k ochraně vlastnických práv účastníka zvolí. Proto postupoval stavební úřad správně, když neuvedl veškeré podmínky žalobkyně, ale zvolil pouze takové, kterými je dle jeho správního uvážení dostatečně zajištěna ochrana SZTE v majetku žalobkyně.
19. Co se týče energetického posudku, podle žalovaného z něj vyplývá, že jako ekonomicky přijatá jsou pro stavebníka řešení spočívající ve vlastním vytápění. Je zjevné, že náklady na provoz nového tepelného zdroje posudkem odhadovány jako významně nižší v porovnání s provozními náklady na zdroj tepla ze SZTE. Žalovaný dodal, že jelikož žalobkyně tuto odvolací námitku nespojila s dotčením svých vlastnických práv, ale směřovala ji k ochraně veřejného zájmu, hodnotil ji jako námitku jdoucí nad rámec oprávnění takový druh námitek vznášet podle § 114 odst. stavebního zákona. Ostatní námitky žalobkyně žalovaný rovněž zamítl a uvedl, že ve stavebním povolení nebyla zjištěna taková pochybení, pro která by musel toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit stavebnímu úřadu k novému projednání. Naopak byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou pochybnosti, a stavební povolení proto mohlo být potvrzeno.

V. Posouzení věci krajským soudem

20. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
21. Předmětem soudního přezkumu bylo stavební povolení na umístění nového zdroje vytápění, vydané podle § 115 stavebního zákona ve spojení s § 77 odst. 5 energetického zákona, podle něhož může být změna způsobu vytápění provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Soud předesílá, že problematikou změny způsobu vytápění a „odpojení“ bytového domu od SZTE se již zabýval a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů obsažených mimo jiné v rozsudku ze dne 31. 7. 2019, č. j. 59 A 7/2019-32, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52.
22. Proto stejně jako ve své předchozí rozhodovací praxi přistoupil soud i v projednávaném případě k posouzení námitek žalobkyně s ohledem na její specifické postavení v řízení před správními orgány. Soud připomíná, že žalobkyně nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno, a že ani z § 2 odst. 2 písm. c) body 3. či 14., § 3 odst. 2 a § 77 odst. 5 energetického zákona nelze dovodit, že by žalobkyně jako držitel licence na rozvod tepla a dosavadní dodavatel tepelné energie ze SZTE do budovy byla účastníkem

stavebního řízení z důvodu držení licence na rozvod tepla a obchodního vztahu mezi žalobkyní a odběratelem na dodávku a odběr tepelné energie. Účastníkem řízení byla žalobkyně z důvodu dle § 109 písm. d) stavebního zákona jako vlastník SZTE, jehož zařízení je zavedeno do domu stavebníka. Omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, stanovuje možnost žalobkyně vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

23. Z hlediska ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. může žalobu ve správním soudnictví podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení rozhodnutím správního orgánu. Nejedná se tedy o generální soudní kontrolu zákonnosti správních rozhodnutí, což je ještě zdůrazněno v § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. a § 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s. Žaloba ve správním soudnictví může být podána jen k ochraně veřejných subjektivních práv žalobkyně. V rozsudku ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, Nejvyšší správní soud konstatoval, že přezkum rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je možný z hlediska konkrétního poškození subjektivního veřejného práva. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu (s výjimkou případu, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství v řízení před správním orgánem právě a jen za účelem ochrany veřejného zájmu v rozsahu vymezeném zvláštním právním předpisem tak, jak je tomu typicky v případě občanských sdružení (spolků), které jsou aktivně legitimovány k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 2 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, č. 379/2004 Sb. NSS). Soud ve správním soudnictví chrání práva žalobkyně, není povolán ke kontrole zákonnosti rozhodnutí, potažmo správního řízení, které mu předcházelo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, či ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38).
24. V napadeném rozhodnutí se žalovaný odvolacími námitkami žalobkyně zabýval s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Správně konstatoval, že žalobkyně jako účastník stavebního řízení může vznášet jen námitky v souvislosti s přímým dotčením jejích práv. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. K této otázce se shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Shodně hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem např. i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. Stejně se k této problematice vyslovil v rozsudku ze dne 11. 4. 2014, č. j. 5 As 91/2013-50, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, či ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018-34. Soud má za to, že žalovaný na odvolací námitky žalobkyně reagoval způsobem odpovídajícím možnosti žalobkyně vznášet v předmětném stavebním řízení relevantní námitky, když hodnotil, zda s námitkami žalobkyně spojuje tvrzení o zásahu do svých hmotných práv, a námitky poté zhodnotil v rámci zkoumání zákonných předpokladů pro vydání napadeného rozhodnutí.
25. Soud předně konstatuje, že nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodu, že by žalovaný nevysvětlil, jak se správní orgány zabývaly podmínkami, které žalobkyně požadovala do rozhodnutí zahrnout a které měly sloužit k ochraně SZTE jako majetku žalobkyně. Žalovaný totiž na obdobnou námitku žalobkyně uplatněnou

v odvolání reagoval. S odkazem na projektovou dokumentaci přitom dodal, že ohrožení majetku žalobkyně nepřípadá v úvahu již proto, že nový zdroj tepla je instalován v jiné místnosti než stávající přípojka k SZTE ve vlastnictví žalobkyně a veškeré stavební práce budou probíhat uvnitř objektu. Na str. 13, 14 a 18 napadeného rozhodnutí uváděl, že ochrana majetku žalobkyně byla zajištěna dostatečně, konkrétně odkazoval na podmínky č. 1, 8, 9, a 10, jež byly zapracovány do stavebního povolení. Těmito podmínkami je mimo jiné zaručeno, že k připojení nového zdroje tepla k domovním rozvodům dojde až po ukončení dodávek ze strany žalobkyně a odpojení SZTE a nově instalované rozvody se nebudou křížit s těmi stávajícími. Podle žalovaného tak bylo zcela vyloučeno, aby bylo do majetku žalobkyně zasaženo. Za přílehlavou lze označit rovněž argumentaci žalovaného stran absence zákonné povinnosti zahrnout veškeré případné podmínky účastníků do prvostupňového rozhodnutí. Je totiž skutečně na stavebním úřadu, zda a případně jaké podmínky stavebníku stanoví. Tyto podmínky se pak ani nemusí shodovat s podmínkami, jež předloží jiný účastník řízení.

26. Zároveň není vadou, pokud žalovaný nereagoval na každou dílčí podmínku zvlášť. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. 2 Afs 54/2009-88, *„zaujme-li krajský soud určitý právní názor, logicky jej opře o argumenty tento názor podporující. Rozsudek není nepřezkoumatelný pouze z toho důvodu, že jednotlivé argumenty, na nichž žalobní námitka stojí, výslovně nepopře.“* Tento závěr lze bez dalšího aplikovat i na rozhodování správních orgánů, a protože žalovaný své závěry zdůvodnil pečlivě a dostatečně určitě, nelze tvrdit, že by bylo napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné. I z tohoto důvodu se ani soud nevěnoval posuzování každé z žalobkyní uvedených podmínek zvlášť, když podstatou žalobní námitky bylo, že napadené rozhodnutí neposkytuje jasný právní názor ohledně toho, jak se správní orgány zabývaly podmínkami, jež žalobkyně požadovala do rozhodnutí zahrnout.
27. Pro úplnost lze dodat, že pokud žalovaný reagoval na každou z podmínek zvlášť až ve svém vyjádření k žalobě, zjevně tak činil, aby demonstroval svůj, již v napadeném rozhodnutí prezentovaný názor, že ochrany majetku žalobkyně bylo dosaženo dostatečně zapracováním jiných podmínek, a tedy další podmínky pro provádění povolené stavby stanovit nebylo třeba. Tvrzení o opožděnosti této argumentace tak není přílehlavé, když stěžejní argumentace byla obsažena již v napadeném rozhodnutí.
28. Pokud žalobkyně odkazovala na příklady podmínek, jež měly být dle jejího názoru zapracovány do stavebního povolení, pak soud konstatuje, že žádná z těchto podmínek není konkrétně spojena s ochranou vlastnického práva žalobkyně. Většina těchto podmínek je vázána na odpojování topného systému od SZTE, jež není a nemůže být předmětem přezkoumávaného řízení. Zbylé podmínky se týkaly ochrany obyvatel uvedeného bytového domu, dodržování zákonných povinností při provádění stavebních prací, případně hypotetického ohrožení SZTE, jež neodpovídalo povaze prováděných prací.
29. K tomu soud připomíná, že v napadeném rozhodnutí je zcela jasně popsán mechanismus ochrany vlastnictví žalobkyně. Ta je zaručena zejména samotnou povahou stavby, která byla shora vysvětlena. Ochrana vlastnických práv, ostatně jak bylo konstatováno výše, je nadto dostatečně chráněna podmínkami č. 1 až 13 vtělenými do stavebního povolení, podle nichž mimo jiné nedojde k připojení nového zdroje tepla, dokud nebude odpojována stávající SZTE. Tedy tyto podmínky zaručují, že k ohrožení majetku žalobkyně dojít nemůže.

Názor, který žalovaný uvedl ve vztahu k navrhovaným podmínkám, tak soud nepovažuje za nesprávný nebo příliš obecný. Jak již bylo rozebráno výše, z odůvodnění napadeného rozhodnutí je totiž zcela zjevné, proč byly některé podmínky stavebního povolení zapracovány a proč některé z nich zapracovány nebyly.

30. V tomto kontextu považuje soud za vhodné korigovat názor žalobkyně vyjádřený v písemné replice. Není pravdou, že by mohla žalobkyně požadovat zapracování veškerých konkrétních podmínek do rozhodnutí stavebního úřadu. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona může stavební úřad do svého rozhodnutí zapracovat podmínky, jež slouží k ochraně veřejných zájmů a návaznosti na jiné podmiňující stavby a zařízení. Přijetí případných podmínek je tedy na stavebním úřadu a nikoli na účastníku řízení. Žalobkyně si tak nemůže diktovat konkrétní pravidla a pak brojit proti jejich případnému nezapracování. Ostatně, jak již bylo uvedeno výše, ve zde přezkoumávané věci byly podmínky na ochranu majetku žalobkyně do stavebního povolení zapracovány v potřebném rozsahu. Pro úplnost soud dodává, že povinnost zapracovat veškeré konkrétní podmínky stanovené účastníkem řízení nelze dovozovat ani z žalobkyní zmiňovaného § 18c odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. Tato vyhláška upravuje formální pravidla pro náležitosti jednotlivých rozhodnutí vydávaných stavebním úřadem. Jinými slovy stanovuje, že stavební povolení může obsahovat podmínky k ochraně majetku třetích osob a pouze rozvíjí znění § 115 stavebního zákona. Na věci nic nemění ani opakované tvrzení žalobkyně, že SZTE je zřízena a provozována ve veřejném zájmu. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně není oprávněna domáhat se žalobou ochrany veřejného zájmu, pouze ochrany svého veřejného subjektivního práva.
31. A lze dodat, že přezkumem stavebních povolení, jejichž předmětem je změna způsobu vytápění a „odpojení“ bytových domů od SZTE žalobkyně, se zdejší soud zabývá již od roku 2013. Podmínky zahrnuté do stavebního povolení za účelem ochrany vlastnického práva a jiných věcných práv žalobkyně k SZTE v nyní projednávané věci se v jistých formulačních obměnách objevují v přezkoumávaných stavebních povoleních standardně a zdejší soud opakovaně konstatoval dostatečnou ochranu práv žalobkyně. Žalobkyně ani v reakci na předchozí povolené případy změny způsobu vytápění ze SZTE na individuální plynové kotelny netvrdí konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit opak.
32. Není rovněž pravdou, že by nebyly věcně projednány body 2 a 4 odvolání. Bodu 2 odvolání se žalovaný obsáhle a pečlivě věnoval na str. 17 až 18 napadeného rozhodnutí, kde popsal vzájemné ovlivnění, respektive nemožnost ovlivnění SZTE povolovanými stavebními úpravami směřujícími k instalaci nového zdroje vytápění. Věnoval se také způsobu a místu zaslepení a odpojení topného systému od SZTE. K tomuto vyjádření nemá soud více co dodat, jelikož jej považuje za podrobné a věcně správné. Bod 4 odvolání žalovaný vypořádal na str. 18 až 20 napadeného rozhodnutí, kde, jak bylo uvedeno výše, hodnotil zapracování podmínek do stavebního povolení a rovněž se věnoval i ostatním námitkám obsaženým v tomto odvolacím bodu. Žalobkyně ostatně konkrétně netvrdila, jaké skutečnosti byly žalovaným opomenuty, případně které nebyly vypořádány dostatečně. Takto obecně formulovanou námitku tedy nemohl soud přijmout.
33. Za opožděnou soud považuje námitku prezentovanou v replice, podle níž na skutkový stav věci dopadá § 77 odst. 4 energetického zákona. Lhůta pro podání žaloby, a tudíž i doplnění nových žalobních bodů, uběhla dne 28. 6. 2022. Žalobkyně podala repliku a v ní obsaženou námitku dne 17. 10. 2022. Žalobkyně tak prezentovala nový žalobní bod opožděně. Nelze ani tvrdit, že by se jednalo o rozvinutí již existujícího žalobního bodu,

jelikož žaloba neobsahovala argumentaci týkající se odpojování a případného užití § 77 odst. 4 energetického zákona. Námitkou se proto soud věcně nezabýval.

34. Ani námitce, že se správní orgány nezabývaly předběžnou otázkou vlastnictví rozvodů v budově, soud nepřisvědčil. Na str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí žalovaný k totožné odvolací námitce uvedl, že z § 161 stavebního zákona vyplývá žalobkyni mimo jiné povinnost vést o svém vlastnictví evidenci a sdělovat o tomto vlastnictví údaje žadatelům. Poukázal rovněž na projektovou dokumentaci, kde je poloha umístění zařízení ve vlastnictví žalobkyně popsána na výkresu č. T1. Závěrem dodal, že námitka byla předložena pouze v rovině tvrzení, aniž by byla jakkoli podložena, případně konkrétně napadala informace vyplývající z projektové dokumentace. S ohledem na výše uvedené tedy nelze tvrdit, že by se žalovaný otázkou vlastnictví rozvodů nezabýval. I v tomto bodě je proto napadené rozhodnutí zcela přezkoumatelné a krajský soud se s jeho závěry ztotožňuje. Z projektové dokumentace (viz výkres č. T1) je poloha umístění rozvodů ve vlastnictví žalobkyně průkazná a ani v žalobě žalobkyně otázku vlastnictví podle předložené projektové dokumentace konkrétně nerozporuje.
35. Jestliže žalobkyně namítala vady žádosti o povolení stavby související s její neúplností, opakuje zdejší soud, že žalobkyně je v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona oprávněna uplatnit jen námitky související s přímým dotčením jejích práv. Žalobkyně v odvolání a následně v žalobě namítala pouze taková porušení zákona, která se, i kdyby bylo prokázáno, že k nim skutečně došlo, její právní sféry nijak dotknout nemohla. Žádná z uvedených námitek se totiž nevztahovala k technologickým zařízením v jejím vlastnictví, která byla v bytovém domě umístěna a jež mohla být povolovanou stavbou dotčena. Žalobkyně se proto v tomto směru nemůže s úspěchem dovolávat nezákonnosti napadeného rozhodnutí, protože tvrzená nezákonnost spočívající v neúplnosti žádosti, případně s odkazem na energetický posudek v nesplnění povinnosti dle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, nemůže mít žádný dopad do její právní sféry. Shodně rozhodl i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71. Stejně závěry lze vztáhnout k námitce týkající se kompetencí stavebního úřadu ke kontrole správnosti předložených zhodnocení ekonomické přijatelnosti a zjišťování porovnání ceny tepla.
36. Tvrdila-li žalobkyně, že z jedné z podmínek stanovených stavebním úřadem není zřejmé, jaké uzavírací ventily měl stavební úřad na mysli a o jaké zaslepení se mělo jednat, uvádí k tomu soud, že tato podmínka se týká odpojení soustavy vytápění od SZTE a s ohledem na dříve prezentované závěry v ní žádné zkrácení práv žalobkyně nelze shledat. Žalobkyně ostatně konkrétně nenamítá, jak by měla být zněním podmínky na svých právech zkrácena. Soud proto námitce nepřisvědčil.
37. Pokud žalobkyně odkazovala na rozdílnost rozhodování správních orgánů ve skutkově obdobných věcech, pak zřejmě přehlížela skutečnost, že řízení nejsou zcela shodná. V řízení ve věci vedené pod sp. zn. 59 A 7/2022 byla žalobkyni navržena další sada podmínek, jež stavební úřad včlenil do svého rozhodnutí. Takové podmínky však nebyly ve zde přezkoumávané věci žalobkyni předloženy, a je tedy logické, že nemohly být do stavebního povolení začleněny. Nad rámec soud uvádí, že správností tehdy zvoleného postupu stavebního úřadu se ani nezabýval, s ohledem na absenci žalobních námitek v tomto směru. Podstatné v právě projednávané věci však je, že do stavebního povolení byly v reakci na požadavky žalobkyně vtěleny právě ty podmínky pro provádění stavby, které dostatečně zajistily ochranu vlastnických a jiných věcných práv žalobkyně k SZTE.

Odlišný postup stavebního úřadu proto podle názoru soudu nelze označit za nesprávný nebo nezákonný.

38. Na věci nic nezmění ani argumentace žalobkyně obsažená v replice, že jiné správní orgány další podmínky pro provedení stavby do svých rozhodnutí zavedly. Soud konstatuje, že jiná rozhodnutí ani rozhodovací praxe dalších správních orgánů nejsou předmětem přezkumu v této věci a názor vyslovený jinými správními orgány soud nikterak nezavazuje. Ostatně pokud žalobkyně obecně odkazovala na skutečnost, že do jiných rozhodnutí byly jisté podmínky zapracovány, pak lze obdobně argumentovat, že i v této věci byly podmínky na ochranu SZTE zapracovány do stavebního povolení. S ohledem na výše uvedené považoval soud návrh žalobkyně na provedení důkazu rozhodnutími jiných správních orgánů za nadbytečný a dokazování jimi neprováděl.
39. Závěrem soud zdůrazňuje, že smyslem účastenství žalobkyně ve stavebním řízení měla být ochrana jejích vlastnických a jiných věcných práv v důsledku umístění části SZTE v bytovém domě [viz § 109 písm. d) ve spojení s § 114 odst. 1 stavebního zákona], nikoli ochrana soukromých subjektivních práv spočívajících v podnikatelských záměrech a ekonomických zájmech (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, příp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019-52). A lze doplnit, že prostřednictvím požadavku na zahrnutí veškerých podmínek, které žalobkyně ve stavebním řízení uplatnila, do stavebního povolení, nemůže žalobkyně vymáhat dodržení povinností stavebníka jako smluvní strany smlouvy o dodávce tepelné energie, včetně dodržení všeobecných obchodních podmínek (viz. obsah námitek ze dne 27. 5. 2021).

VI. Závěrečné posouzení a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
41. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobkyně vyjádřila svůj souhlas a žalovaný svůj nesouhlas ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu náklady nad rámec jeho běžné činnosti ani nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 4. listopadu 2022

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu